

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Simán*

Cím: *Egy ebéd a Mensa Academicán*

Forrás: *Az Újság*

Bsp.

(Hely)

1919. 11. 20

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

371.88

Hely

Idő

'1919'

Személy

Helyszám

Székesiővárosi háziyomda 1915.

EGY EBÉD A MENSA ACADEMICÁN

(Ezernégyszáz egyetemi hallgató két kis teremben. — „Harmadiziglen lefoglalva“.)

A kis Molnár-uteza hűvös, szintelen csön-
dessegét déli tizenkét órán túl s este héttől-
kilenczig siető lépések, hangos vitaköz-
sok, könyvüket a hónuk alatt cipelő egyetemi
hallgatók teszik élénké. Egy korona nyolcz-
van filléres ebédre s még ennél is olcsóbb va-
csorára jönnek Magyarországi jövő orvosai,
ügyvédei, mérnökei.

Sötét, zsufolt, füledt hely a Molnár-utezai
Mensa Academica. Kettős, sötét hármast sorok-
ban is állnak az asztalok körül és lesik, hogy
mikor teszi le a kanalat az előttük ülő. Végig-
járóm valamennyi kis asztalt, mindössze ta-
lán negyven a számuk — s végig kérdezem
valamennyi „kollégát“, hogy szabad lesz-e a
helye. Mindenütt és kivétel nélkül harmad-
ziglen le vannak foglalva a székek előre be-
jelentett reflektánsok által.

Egyes asztalokon ki is tűznek ily értelmű
czédulákat, hogy a sűrűn és mindig újabb meg
újabb csapatokban érkező éhes egyetemisták
kérdéseire ne kelljen külön válaszolniok.

Déli tizenkét óra van: *Egy negyed háromra
kerül rám a sor.* A pinczerek — számszerint
tizenegyen — örülten futkároznak, van köztük
egy, a *Pista bácsi*, ez egy külön pinczér-
unikum. „Parrrdon, urak! Prrrdon!“ kiáltja
szüntelenül berregtelve az r-eket, miközben
métermagas tányérstószokkal szaladgál s ha
már a tolongás olyan nagy, hogy e szöpergő-
tűz sem nyit utat, egy még sokkal veszesebb
kiáltást hallat: „Folyik, urak!“ Erre min-
denki félreugrik, szívből irtózva a ruhán vé-
gig ömlő sauce-októl.

no csak elvétele ül itt-ott a sűrűn go-
molygó füstben. Nagyszerű bizalmi-rendszert
vezettek be a füstöl-nivalók terén. A pinczerek
egy-egy teli skatulya cigarettát készítenek
minden asztalra s a fiúk tetszés szerinti meny-
nyiséget vesznek s az érte járó összeget bedob-
ják a skatulyába. Az egyetlen momentum, a
mely valóban megható a többi sok megdöb-
bentő mellett.

Az asztal telisteli van piszkos edénynyel.
Körülüljük és várunk. Meglehetősen sokáig.
Végre elviszik előlünk. Kapunk tiszta evő-
eszközt és egy elég mély tányérban levest.
Utána hosszú szünet. Közben az utánunk jö-
vők elhelyezkednek a hátunk mögött és most
már ők kezdik el ugyanazt az ácsorgást és
valószínűleg ugyanannyi ideig, mint a meddig
mi ácsorogtunk.

Második fogásnak valami fantasztikus
répafőzeléket adnak kis darab hússal, nem jó,
de azért van olyan egyetemista, a ki két adag-
gal hozat belőle.

Legjobb szakács az éhség!

Az ebédet méltón megkoronázza az utolsó
tál étel, a tésztá, a melynek különös csábereje
többek között abban is rejlik, hogy tésztajegy
nélkül szolgálják ki.

Készen vagyunk az ebédre, sietve adom
át a helyem a mögöttem állóknak és
sietve hagyom ott a termet, miután három órát
voltam kénytelen itt tölteni, hogy fent leint
ebédhez juthassak.

Fölteszem, hogy az egyetemi hallgatók
ideje is drága s ha egy korona nyolczvanért
jobb kosztot nem is, de legalább tágasabb he-
lyiséget adhatnának ezernégyszáz egyetemis-
tának, több asztallal és több kiszolgálóval

Simán.